

Arrest

nr. 350 399 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 23 juli 2022, dient op 25 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 december 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt 24 juni 2024 en op 29 juli 2024.

1.3. Op 24 januari 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U, R.S. (...) (°(...)1999), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit de stad Kabul, waar u woonde in de wijk Dusat Kart-e-Naw. Eerst

liep u zo'n vier a vijf jaar les in de madrassa. Vervolgens ging u naar school van de zevende tot en met de tiende graad. Tijdens uw schoolloopbaan ging u in de leer om kleermaker te worden. Na verloop van tijd was u voldoende opgeleid en opende u een eigen winkel.

Eén van uw klanten was ene Q.H. (...). Hij kwam verschillende keren naar uw winkel en tijdens de momenten waarop jullie alleen waren, sprak hij over het feit dat het land ingenomen was door ongelovigen, dat deze buitenlanders het leven kwamen dicteren en geen respect kenden voor jullie vrouwen, dochters en principes. Ook zei hij dat iedereen zich moest engageren om jihad te voeren tegen deze mensen en dat u, indien u dat wilde, kon meegaan met hem. Vervolgens zou u zich aansluiten, na zo'n twee à drie jaar commandant kunnen worden en bevelen kunnen uitdelen aan anderen. Uiteindelijk raakte u overtuigd en beloofde u aan te sluiten na de Eid, daar u eerst nog veel werk moest afwerken.

Na de Eid kwam Q.H. (...) u halen en ging u mee richting de provincie Logar. Het laatste deel van de route legde u geblinddoekt af. U arriveerde op een locatie tussen de bergen in een trainingskamp van de taliban. Hier leerde u over jihad, kreeg u wapentraining en fysieke training. Na anderhalve week mocht u met uw vader bellen en vertelde u hem waar u was en wat uw bedoeling was. Uw vader reageerde zeer afkeurend, maar u zei dat u daar zou blijven. Twee weken later mocht u opnieuw met uw vader bellen. Deze keer vertelde uw vader dat uw moeder heel ziek was en dat u naar huis moest komen indien u haar nog eens wilde zien. Q.H. (...) regelde dat u naar huis mocht en u beloofde na het bezoek onmiddellijk terug te keren naar de taliban. Q.H. (...) bracht u geblinddoekt naar de hoofdweg en regelde vervolgens openbaar vervoer voor u naar Kabul. Eenmaal bij uw familie, zag u dat de situatie van uw moeder een leugentje was om u thuis te krijgen. Uw ouders zeiden u dat u een slechte keuze had gemaakt, zeker daar uw paternale oom voor de overheidsdiensten werkten. Om u extra te motiveren om niet terug te keren had uw vader uw winkel terug aangevuld, zodat u gewoon terug aan de slag kon gaan. U besloot te blijven en zette het werk in uw winkel verder.

Een week later kwam Q.H. (...) naar uw winkel en uitte hij zijn teleurstelling dat u uw belofte had gebroken. Hij zei dat u terug mee moest komen met hem. U haalde aan dat u op dat moment te veel werk had met het offerfeest in het vooruitzicht, maar dat u na het offerfeest terug zou meekomen. Zo gezegd, zo gedaan. Q.H. (...) nam u na het offerfeest terug mee, dit keer volledig zonder blinddoek en u hervatte de training. Deze duurde twee maanden en u kreeg de schuilnaam H. (...). Af en toe had u contact met uw familie. Naast de wapentraining, moesten jullie ook eten verzamelen in de naburige dorpen en bemanden jullie de controleposten met drie of vier leden.

Na deze twee maanden werd besloten dat jullie naar andere regio's zouden trekken om daar bijstand te leveren. U en Q.H. (...) gingen naar Jalalabad en dan verder naar Shirzad district. Hier trokken jullie naar de plek Zawa om er te vechten tegen Daesh. Tijdens deze gevechten werd Q.H. (...) gedood. Uw moraal stond al op een zeer laag pitje en u had reeds spijt van uw aanwezigheid in de gevechten, maar de dood van Q.H. (...) was de druppel. Drie dagen na zijn overlijden moest u op een bepaalde plek met een motor eten gaan ophalen om het dan naar de controlepost te brengen. U nam de motor maar vluchtte hiermee weg naar de hoofdweg. Hier stapte u in een taxi naar Jalalabad en vervolgens nam u het openbaar vervoer naar Kabul.

Thuis werd er besloten dat u daar niet kon blijven, daar uw paternale ooms wisten van uw aansluiting bij de taliban. Drie dagen later verliet u Kabul en reisde via Nimruz naar Iran. U probeerde verder te reizen, maar u werd eens vanuit Iran en eens vanuit Turkije teruggestuurd naar Nimruz. Omwille van de corona epidemie verbleef u vervolgens langere tijd in Nimruz. Tijdens uw verblijf aldaar werden ook brieven door de taliban naar uw huis gestuurd. Hierin beschuldigden ze u van het stelen van een Kalasjnikov, een revolver, een radio en een motor. Ze waren dan ook op zoek naar u.

Op een gegeven moment lukte het u om naar Turkije te reizen. U bevond zich in Turkije toen de machtsvername door de taliban plaatsvond. Na uw vertrek kwamen de taliban ook twee maal bij u thuis langs. Bij hun tweede bezoek dreigden de taliban ermee om uw broer I. (...) mee te nemen. Uw familie beloofde om er alles aan te doen om u te vinden en over te geven, waarna de taliban terug vertrokken. Hierna werd uw broer I. (...) ook het land uitgestuurd.

U reisde verder via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 23 juli 2022. Onderweg werd een verzoek om internationale bescherming van u geregistreerd in Oostenrijk op 10 juli 2022. U wachtte de procedure echter niet af en reisde verder. In België diende u een verzoek in op 25 juli 2022. U verklaarde u minderjarig, maar werd meerderjarig verklaart na een leeftijdsonderzoek. Uw broer I. (...) (O.V. (...), CG (...)) kwam eveneens naar België en diende hier een verzoek in op 14 november 2022.

Bij terugkeer vreest u uw paternale ooms gezien uw aansluiting bij de taliban, vreest u de taliban gezien u de strijd verlaten heeft, en vreest u Daesh daar u tegen hen gevochten heeft. Daarnaast beschuldigde de familie van Q.H. (...) u ervan hem gerekruteerd te hebben. Zijn familie en hun dorp waren dan ook op zoek naar u.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: enkele foto's van u in uw klerenwinkel, enkele familiefoto's, een foto van uw afstudeerceremonie in de madrassa en foto's van twee dreigbrieven van de taliban."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker zet vooreerst een "(k)ritiek op de bestreden beslissing" uiteen. Hij stelt:

“1. De motivering wat betreft de vluchtelingenstatus

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissing stelt dat na zogenaamd grondige analyse, dient te worden vastgesteld dat vertoger er niet zou in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat hij in Afghanistan een gegronde vrees dienst te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat er een reëel risico zou bestaan op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

In limine werpt de verwerende partij op dat het vluchtenrelaas ongeloofwaardig zou zijn;

Vertoger betwist dat zijn verhaal niet coherent zou zijn dan wel ongeloofwaardig;

Vertoger is van oordeel dat de ellenlange beslissing waarbij getracht wordt zoveel mogelijk hem te diskrediteren en wat overtuigd kan worden gebracht af te doen als zijnde weinig doorleefd en derhalve ongeloofwaardig, niet correct is;

Uw Raad zal vaststellen dat vertoger werd gehoord op 24 juni 2024 van 13.41 uur tot 17.30 uur en op 29 juli 2024 van 13.40 uur tot 17.35 uur, dus globaal werd vertoger net geen acht (8) uren gehoord;

De Protection Officer hecht duidelijk geen enkel geloof aan het verhaal van vertoger en schrijft zelfs dat verklaringen op geen enkele manier aannemelijk zouden zijn, niet zouden kunnen overtuigen, allerm minst doorleefd en dat vertoger als opgeleid persoon beter zou moeten weten aangaande de relatie tussen Daesh en de Taliban waarvoor hij gerekruteerd werd en dat zogenaamd immense discrepanties in het vluchtrelaas de geloofwaardig ten zeerste zouden kelderen ...

Wat betreft de motivering aangaande de erkenning van het statuut motiveert de verwerende partij als volgt: (...)

Wat betreft de overgelegde documenten worden deze inhoudelijk verworpen door de Commissaris-Generaal in de volgende bewoordingen: (...)

De facto komt deze vaststelling bijzonder bevreemdend over daar waar het verwijzen naar het feit dat er documenten die vervalst in omloop zouden zijn niet maakt dat de stukken van vertoger vals zouden zijn, maar dat het bovendien opmerkelijk is dat de verwerende partij opwerpt dat die stukken wel vals moeten zijn omdat het vluchtverhaal niet coherent of doorleefd lijkt te zijn, zodat er van een geloofwaardig relaas die wordt ondersteund door stukken, geen sprake zou zijn;

Hier wordt er een kringredenering georganiseerd waarbij de stukken zouden moeten worden verworpen omdat prima facie wordt aangenomen dat het vluchtverhaal niet zou kloppen, maar dat het vluchtverhaal zoals het geleverd wordt niet wordt ondersteund aan de hand van stukken waarvan de geloofwaardigheid kan worden weerhouden;

Dit handelen lijkt weinig ernstig;

Vervolgens meent de Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er aan het vluchtverhaal geen enkel geloof zou kunnen worden gehecht;

2. De motivering wat betreft de subsidiaire bescherming:

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 82 van de wet van 15 december 1980 is de verwerende partij verplicht te onderzoeken of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, of in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid op dat grondgebied een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48 4 82 van de vreemdelingenwet;

De verwerende partij is evenwel van oordeel dat zij in weerwil van het feit dat er door geen enkele internationaal erkende organisatie, NGO dan wel overheid, nog een rapport wordt opgesteld van recente datum na de machtsovername van de Taliban, zijn toch de veiligheidssituatie en de toestand ter plaatse in Afghanistan kan evalueren met de volgende motivering: (...)

Volgens de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen zou vertoger maar informatie a contrario moeten aanbrengen maar uiteraard stelt zich hier het probleem dat indien er geen overheden, NGO's of humanitaire organisaties zijn die informatie kunnen geven over de actuele veiligheidstoestand in Afghanistan zelf, vertoger die de vlucht heeft moeten nemen met het weinige hebben en houden waarover hij beschikking had in een land waar er nauwelijks informatie over bestaat, laat staan dat de Taliban zijn schendingen van de mensenrechten zou toevertrouwen aan het papier, en zelfs in dit absurde geval, deze nog zou meegeven aan vertoger, het bewijs zou kunnen leveren van een veiligheidstoestand ter plaatse;

Infra zal worden aangetoond dat aan de zeer adequate verklaringen afgelegd door vertoger in handen van de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen gedurende niet minder dan acht uur tijdens twee namiddagen in schril contrast staan met de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen;

Vertoger geeft wel degelijk aan dat hij enerzijds wel in aanmerking komt om erkend te worden in zijn hoedanigheid van vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend;

Vertoger merkt nu reeds op dat er in geval van een eventuele terugleiding die het gevolg zou kunnen zijn van een bevel het grondgebied te verlaten in navolging van de weigering tot erkenning van het statuut, weze het van vluchteling, weze het subsidiaire beschermingsstatus, er sprake zou kunnen zijn van refolement, wat een schending inhoudt van het nonrefolementbeginsel daar waar de facto geen beleid is van de federale overheid aangaande terugleiding naar Afghanistan, indien vertoger wordt teruggestuurd zou dit zijn met manifeste schending van het refolementbeginsel;

Hierover infra meer;

Bij beslissing van 24 januari 2025 zag vertoger de vluchtelingenstatus geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus;

Vertoger wordt ten onrechte uitgesloten van het vluchtelingenstatuut zoals voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, minstens van het subsidiaire beschermingsstatuut conform artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 voornoemd zodat hij met onderhavig verzoekschrift beroep aantekent tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;"

Vervolgens voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van (oud) artikel 51/8 *juncto* (oud) artikel 48/3, "minstens" (oud) artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel.

Verzoeker licht zijn middelen toe als volgt:

"1. Eerste onderdeel: Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

Overwegende dat vertoger zich vluchteling verklaarde in het Rijk en bescherming vroeg conform de voorwaarden van artikel 1 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, bescherming voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980;

Dat ondergeschikt vertoger de toekenning vraagt van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 waarover infra meer;

Overwegende dat artikel 48/3 stelt dat: (...)

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus toekent aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen;

Overwegende dat vertoger hier een zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaring heeft afgelegd niet alleen in een vragenlijst maar ook gedurende twee interviews van niet minder dan vier (4) uur over de problemen die hij heeft in Afghanistan en de terechte vrees wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan;

Dat vertoger uitgebreid heeft aangegeven in zijn motief strekkende tot erkenning van het statuut van vluchteling, dat hij werd gerekruteerd door de Taliban maar na een veldslag met Daesh waar zijn vertrouwenspersoon werd gedood de vlucht nam waarna via zijn familie hij gezocht werd door de Taliban voor de vermeende diefstal van een motorfiets, een machinepistool en een pistool;

Wanneer vertoger geen gevolg gaf aan de oproep van de Taliban werd zijn doodvonnis betekend aan de familie;

Vertoger legde de aktes neer en voegt vertaling toe;

Ondertussen nam de Taliban de staat over en beschikt zij over de administratie en het openbaar gezag en vreest vertoger in geval hij zou worden teruggestuurd voor zijn leven;

Deze vrees is niet loos daar waar inderdaad het terugleidingsbeleid erin bestaat de uitgewezen asielzoeker terug te sturen op een "commerciële" vlucht naar Afghanistan waar vertoger bij aankomst zich zal moeten kenbaar maken aan de autoriteiten;

Vertoger heeft geen paspoort en kan derhalve hoogstens bogen op een laissez passer, ongetwijfeld zullen de (taliban) grensautoriteiten de identiteit van vertoger controleren met alle mogelijke gevolgen vandien;

Vertoger kan niet vooruitlopen op de gevolgen, ook de verwerende partij heeft hiervan geen flauw benul in weerwil van de zogenaamde goede documentatie op basis waarvan de verwerende partij meent te kunnen beschikken heeft zij geen enkel objectief stuk aangaande wat er gebeurt in Afghanistan met afgewezen asielzoekers die al dan niet vrijwillig terugkeren;

Aannemen dat er geen enkel gevolg zal zijn en vertoger gewoon toegang tot het land zal krijgen en vrij kan gaan en staan waar hij wil is niet alleen naïef maar gaat ook in tegen de algemene gekende situatie in Afghanistan in de mate deze naar buiten sijpelt;

Dergelijke naïeve opmerkingen die leiden tot de bestreden beslissing horen dan ook niet tot de opdracht van de verwerende partij;

Het is net de opdracht van de verwerende partij uiterst voorzichtig te zijn in de beoordeling van de verzoeken tot toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming;

Het één en het ander wordt niet gedaan maar wordt gewoon op een hoopje gegooid om vervolgens te stellen dat na zogenaamd grondige analyse, er niet wordt aannemelijk gemaakt dat vertoger enige reële vrees voor vervolging zou koesteren in Afghanistan;

Aangeven dat het één en het ander niet naar genoegen van Recht zou bewezen worden is absurd; |

Vertoger wijst hier eveneens naar het principe van de medewerkingsplicht, Europese kwalificatierichtlijn, het principe van de gedeelde bewijslast in hoofde van verzoeker tot de plicht om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen en de verwerende partij tot taak heeft om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen;

De verwerende partij verwijt verzoeker dat hij volatiele verklaringen zou afleggen, maar wanneer hij zijn verklaringen ondersteunt aan de hand van documenten worden deze simpelweg afgedaan als zijnde stukken met lage bewijskracht, of stukken die door eenieder zouden kunnen worden aangemaakt en mogelijks vals; Gemakkelijk om beweringen gestaafd aan de hand van stukken, documenten en foto's af te doen als zijnde volatiel, eenzijdig, makkelijk voor te brengen zonder dat er hiervoor een achterliggend onderzoek wordt gedaan;

Daar waar vertoger reeds voor de machtsovername door de Taliban in Turkije was en de machtsovername van de Taliban dateert van 15 augustus 2021 kan vertoger ook onmogelijk aantonen welke daden van vervolging hij zou blootstaan in Afghanistan na de machtsovername van de Taliban daar waar hij net voordien het land verlaten had;

Dat vervolgens alle stukken die worden overgelegd door vertoger dan maar van tafel worden geveegd omdat het vluchtverhaal weinig doorleefd zou zijn en er veel "valse stukken" in omloop zijn is onaanvaardbaar;

Dat meteen hier eigenlijk de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn opdracht is te buiten gegaan;

Dat de bestreden beslissing dan ook intern tegenstrijdig wordt gemotiveerd en in ieder geval de opdracht zoals gegeven aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen het kader van de wet van 15 december 1980 wordt miskend daar waar uit de beslissing duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zonder meer slecht is;

Overwegende dat de verwerende partij het hier verstaat aan te geven dat de analyse van de veiligheidssituatie weliswaar niet goed is maar dat het geweldsniveau minder willekeurig zou zijn, met andere woorden minder burgers het slachtoffer zouden zijn van lukraak geweld of confrontaties tussen de Taliban en andere groeperingen in Afghanistan;

Daar is dan nog alleen maar sprake van "burgerslachtoffer" er wordt niet gesproken over het lot van leden van de Taliban die hun eed hebben gebroken en de vlucht hebben genomen zoals in casu vertoger;

In twee bladzijden motivering aangaande de gegrondheid van het verzoek binnen het kader van het asielrecht, de verwerende partij het klaarspeelt om de feiten zoals weergegeven door verzoeker, op te lijsten om vervolgens lapidair en kort maar niet gemotiveerd aan te geven dat de verklaringen alhoewel uitgebreid, coherent en aantoonbaar, dienen te worden afgewezen als zijnde manifest ongeloofwaardig, weinig overtuigend, vaag en onaannemelijk...

Zoals aangegeven supra, schendt hiermee de verwerende partij het principe van de medewerkingsplicht en de Europese kwalificatierichtlijn houdende het principe van de gedeelde bewijslast;

Eveneens wordt artikel 10 van het KB tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 geschonden daar waar de verwerende partij via een eenvoudig verzoek om inlichtingen of een bijkomend gehoor zelf bijkomende informatie kan verzamelen;

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een zekere appreciatiemarge heeft maar dat dit geen vrijbrief betekent om gewoon alles op een hoopje te gooien en vervolgens te stellen dat actueel er voor burgers in Afghanistan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 8 2, c) van de Vreemdelingenwet zou bestaan;

Dat te over vertoger laat gelden dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met sedoka over een ervaren onderzoeksdienst beschikt die de impact van de huidige veiligheidssituatie en de machtsoverdracht dieper kan beoordelen;

De verwerende partij doet dit niet en verwijst zelf naar oudere stukken;

De actuele toestand wordt niet beoordeeld;

Het volstaat niet om aan te geven dat een verklaring als weinig geloofwaardig zou overkomen om alle argumenten die gegeven worden van tafel te vegen;

De motivering zoals ontwikkeld in de bestreden beslissing lijkt dan ook als enig motief te hebben, vertoger uit te sluiten van het statuut van vluchteling, alsook de uitsluiting van het statuut van subsidiaire beschermingsstatus waarover infra meer;

Dat minstens om deze redenen de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;

2. Tweede onderdeel: Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat artikel 48/4 bepaalt dat: (...)

Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 het begrip vluchteling definieert als volgt: (...)

Overwegende dat wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus opgenomen in de Belgische rechtsorde conform artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 gaat de motivering van de verwerende partij zich beperkt tot uiterst cerebrale uiteenzetting van niet minder dan 7 pagina's waarin wordt aangegeven hoe slecht de situatie ter plaatse wel is en deze situatie voor iedereen van kracht is die verblijft op het grondgebied van Afghanistan en blijkbaar volgens de verwerende partij dit het gevolg zou zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) zodat er geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen;

Het enige lichtpunt bestaat er in dat sedert de machtsovername door de Taliban er minder gewapend conflict is tussen de diverse actoren met minder burgerslachtoffers maar het gaat uiteraard niet alleen over burgers die gedood worden bij gevechten of afrekeningen maar bovenal over een ganse populatie' die onderdrukt wordt door een niet legitieme overheid die niet wordt erkend door de meeste Staten;

Deze motivering is al even cynisch als de redenering ontwikkeld binnen het kader van de beslissing aangaande artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 daar waar wordt aangegeven dat er eigenlijk voor vertoget zich geen enkel probleem stelt in Afghanistan, land van quasi totale anarchie, aanslagen en incidenten waarbij de verwerende partij nu reeds weet dat binnen het kader van artikel 3 van het EVRM er geen terugkeerbeleid is van de Belgische overheid en de facto indien de subsidiaire bescherming niet zou worden toegekend, de FOD Binnenlandse Zaken nauwelijks kan overgaan tot repatriëring van wie dan ook, gelet op het feit dat er geen enkele veiligheidsgarantie is wanneer wie dan ook zou worden teruggestuurd;

Dat bovendien het interessant is om op te merken dat de preciaire leefomstandigheden die het gevolg zouden zijn van het handelen of de nalatigheid van de plaatselijke actoren, weze dit overheidsactoren of niet-overheidsactoren, kan worden aangenomen als een schending van artikel 3 van het EVRM indien er een reëel risico bestaat dat de betrokkene bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid in te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting;

Stellen dat de Taliban zouden oproepen om terug te keren naar Afghanistan en dat de administratie te zwak zou staan om de terugkeerders op te volgen slaat nergens op;

Daar waar in het verleden voor de machtsovername van de Taliban er regelmatig donorconferenties waren en tussenkomst werd gegeven bij de ondersteuning van de extreme armoede, is dit sedert de overname van de Taliban niet meer het geval om reden van de vrees van de donorlanden dat de gelden ter beschikking zouden worden gesteld aan de ondersteuning van het regime, en niet aan de mensen ter plaatse;

Hier dient te worden gesteld:

1. Had Afghanistan voordien een functionerende centrale regering en een functionerende infrastructuur;
2. Was Afghanistan onder controle van een regering;
3. Was er een aanzienlijke aanwezigheid van humanitaire hulporganisaties;

Er kan worden geantwoord dat er wel degelijk een functionerende centrale regering en een functionerende infrastructuur was en dat sinds de machtsovername van de Taliban de onmogelijkheid blijkt van de Taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen zodat de financiële, de medische, de economische en zelfs de sociale infrastructuur op instorten staats;

Het staat eveneens vast dat Afghanistan onder controle stond van de regering en het is dan ook niet betwistbaar dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken is en zij kampen met grote tekorten met gebrek aan financiering;

De Afgaanse overheid zulke problemen voordien kon verlichten met behulp van Westerse donaties slaagt de Taliban hier quasi niet meer in;

Dit is in hoofdorde te wijten aan het feit dat veel Westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de Taliban;

Samengevat kan worden gesteld dat Afghanistan kampt met verschillende crisissen en tegelijkertijd met de Taliban als gemeenschappelijke deler;

Op basis van deze gegevens blijkt dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de doelbewust handeling van tenminste één actor: de Taliban, zodat het gerechtvaardigd is om subsidiaire bescherming te verlenen in gevallen waarin het vaststaat waar dat:

- Een persoon de Afgaanse nationaliteit heeft en

- Dat die bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan;

Te over laat vertoget hier gelden dat het noodzakelijk is om te vermijden dat Afgaanse onderdanen in België in een juridisch vacuüm zouden belanden, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na een negatieve beslissing door de CGVS, de verwerende partij, een toets van risico op schending van artikel 3 EVRM zou uitvoeren;

Indien dit niet zou gebeuren door Uw Raad nu de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in gebreke blijft ontstaat het risico dat Afgaanse asielzoekers in het algemeen en verzoeker in het bijzonder, zou geconfronteerd worden met de onmogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan en zou belanden in onwettig verblijf in België;

De verwerende partij heeft het kader om zulke situaties te voorkomen maar het blijkt een beleidskeuze te zijn om geen subsidiaire bescherming te geven;

Ondergeschikt lijkt dan ook de beslissing intern tegenstrijdig gemotiveerd, nu de toetsing door de verwerende partij aan artikel 3 EVRM niet werd gedaan en werd de beslissing intern tegenstrijdig gemotiveerd;

Dat minstens op deze grond de beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus volstrekt ab irato werd genomen in strijd met de wet van 15 december 1980, het K.B. van 8 oktober 1981, bovendien in strijd met de verplichting tot draagkrachtige motivering, waarover infra meer;

Dat het verzoek van vertoger te worden erkend als zijnde vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3, minstens om de hierboven vermelde redenen de subsidiaire beschermingsstatus aan vertoger dient te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 zodat de asielaanvraag van vertoger van 19 augustus 2012 manifest ontvankelijk is en diende te worden overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om vervolgens te handelen als naar recht;

Dat om deze redenen de beslissing minstens op deze grond moet worden vernietigd;

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ernstig;

Dat het verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan vertoger dient te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, 8 2 van de Vreemdelingenwet;”

en:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Overwegende dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt dat: (...)

Overwegende dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 voornoemd stelt dat: (...)

Overwegende dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat: (...)

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat aan het vluchtverhaal van vertoger geen geloof kan worden gehecht daar waar wordt aangegeven dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eenvoudigweg aanneemt dat de verklaringen van vertoger weinig geloofwaardig zouden zijn en dat de stukken die hij overlegt niet van die aard zijn om hier het één en het ander te wijzigen aan het standpunt van verwerende partij waarbij zij integraal ingaat tegen de Europese kwalificatie-richtlijn, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU maar bovenal een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsverplichting grondig de verklaring van vertoger te analyseren en te toetsen aan de hand van de stukken die hij over heeft gelegd en desgevallend op verzoek te laten documenteren door Sedoka, haar eigen studiedienst, moet worden aangenomen dat de beslissing dan ook niet draagkrachtig werd gemotiveerd, laat staan uitdrukkelijk;

Overwegende dat de feitelijke toestand zoals deze bestaat in Afghanistan in het algemeen en in Kaboel in het bijzonder niet ter discussie staan, evenmin de feiten van wetteloosheid, straffeloosheid, gebreke aan centraal gezag en de minste vorm van rechtstaat en sociale maatschappelijke voorzieningen zodat een ganse bevolking in miserie en honger wordt gedwongen;

Overwegende dat vertoger laat gelden dat de motivering in de bestreden beslissing slechts een academische beoordeling is op een gigantische afstand, zonder objectieve en aanwijsbare stukken waar eigenlijk eenvoudig gesteld, de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, er zich van afmaakt zonder te toetsen aan artikel 3 EVRM met de bewoordingen dat voor iedereen in Afghanistan dezelfde toestand van ellende geldt, zodat hier geen toepassing kan worden gemaakt, noch van het vluchtelingenverdrag, noch binnen het kader van de wet van 15 december 1980 van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend;

Hoe het dan verder moet, is een open vraagteken van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die eigenlijk hier een beleid gaat voeren, wat niet hoort tot zijn opdracht;

Meteen wordt door het niet uitvoeren van de opdracht en door het geven van een niet draagkrachtige motivering en de weigering van het asiel en de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, alles wat betreft de asielzoekers uit Afghanistan doorgeschoven naar de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, die desbetreffend geen enkel beleid voert waardoor vertoger wordt veroordeeld tot illegaliteit en dreigt tussen de mazen van ieder net te vallen in afwachting van het moment dat zijn toestand zou kunnen worden geregulariseerd in toepassing van welke wet dan ook;

Overwegende dat de volledige toestand in Afghanistan weliswaar wordt opgelijst maar op een dermate absurde en academische wijze, dat er niets wordt opgelost;

Overwegende dat de volledige bestaande toestand in Afghanistan buiten beschouwing wordt gelaten om welke reden ook eigen aan de verwerende partij maar dat dergelijk handelen niet kan worden beschouwd als zijnde bijzonder zorgvuldig zodat eveneens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat de gegeven motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Afghanistan zoals deze thans bestaat wat ten volle moge worden afgeleid uit de beslissing zelf, waarin wordt aangegeven dat de toestand in Afghanistan ondraaglijk is maar dat deze toestand voor iedereen van toepassing zou zijn;

Dat in plaats van de toestand zoals die thans bestaat te toetsen aan de hand van de eigen studiedienst Sedoka, dan wel recente documenten en stukken, verkiest de verwerende partij te verwijzen naar wat zij heeft "van horen zeggen";

Dat dadelijk vertoger terugkomt op het verbod op refoulement maar nu reeds laat gelden dat het weinig ernstig is wanneer de verwerende partij aangeeft dat het allemaal niet zo erg zal zijn met die terugkeerders want dat ze daar anders wel iets van zou hebben gehoord;

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf aangeeft dat de toestand in Afghanistan ondraaglijk is, wat een invloed heeft op de ganse bevolking om dan tot het besluit te komen dan men de problemen in Afghanistan maar in Afghanistan moet oplossen zonder een antwoord te bieden met wat er moet gebeuren met de personen die in het Westen asiel hebben aangevraagd;

De verklaring van vertoger is wel degelijk consequent en correct;

De academische uitleg van de verwerende partij slaat inhoudelijk nergens op;

Dat dan ook de motivering van artikel 48/3 onder meer opgenomen in de bestreden beslissing in strijd is met de wettelijke opdracht van de verwerende partij;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt in strijd met de inhoud van het dossier en de algemene gekende feiten zodat de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertoger dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat zelfs indien vertoger niet de daadwerkelijke individuele vervolging binnen het kader van de Conventie van Genève zou kunnen aantonen het dwingend is hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;"

en:

"Eerste en enig onderdeel: Het verbod op refoulement

In de bestreden beslissing wordt er uitgebreid ingegaan op wat de toestand ter plaatse is indien vertoger zou worden teruggestuurd naar Afghanistan;

Vertoger werpt hier op dat het verbod op refoulement volledig van kracht is en dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op geen enkele wijze het minste objectieve gegeven aanhoudt dat vertoger geen problemen zou hebben wanneer hij naar Afghanistan zou terugkeren;

Hierover wordt bijzonder luchtig gedaan in de volgende bewoordingen: (...)

De paginalange motivering van de verwerende partij van pagina 12 is ook niet objectief vast te stellen en kan dan ook niet worden weerhouden door uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Vertoger werpt op dat hij een tattoo draagt maar hier wordt gesteld dat dat allemaal niet zo erg zou zijn omdat vertoger zich zou kunnen bedekken met kledij, maar verwerende partij gaat hier volstrekt voorbij aan het feit dat het dragen van tattoos in de Islam verboden is daar waar volgens de doctrine een mens zichzelf niet mag versieren;

Een tattoo is dan ook een versieringsmiddel dat al te gemakkelijk kan worden nagegaan, deze opmerking verwerpen als dat een tattoo kan worden bedekt is geen motivering in feite of in rechte, mededelen dat ze kan worden (chirurgisch) is dit evenmin;

Voor het overige stellen dat migratie een belangrijk component is van de Afghaanse geschiedenis en dat weliswaar door de machtsoverdracht her terug volledige controle op de luchthaven is maar dat de administratie te zwak zou zijn om iedereen daadwerkelijk bij terugkeer te controleren, is baarljke nonsens;

Het staat immers vast dat Afghanistan zeer tribaal en dorpsgericht is en dat tenminste de dorpsoudste zoals zelfs de verwerende partij aangeeft op de hoogte zal zijn van wie er terugkeert en dat het zeker van algemene gekendheid is welke de sympathieën waren of zijn van iemand die geruime tijd het dorp, dan wel de stad, verlaten heeft;

De hele motivering van pagina 12 tot en met 15 is dan ook puur academisch en wordt nergens, maar dan ook nergens objectief ondersteund;

Vertoger geeft aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan, terugleiding, problemen zal kennen en zal worden gecontroleerd door de nieuwe machtshebbers, waarvan hij zelf aangeeft dat hij een eed had ondergeschreven om emt hen te strijden maar hen eigenlijk in de steek heeft gelaten,

Overwegende dat dan ook er tenminste sprake kan zijn van een inbreuk op het verbod op refoulement;"

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem in hoofdde te erkennen in zijn hoedanigheid van vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ondergeschikt verzoekt hij de Raad, indien die laatste zich onvoldoende zou voorgelicht vinden aangaande de specifieke toestand in Irak, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om te handelen als naar recht.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoekende partij wijst daarbij vooreerst op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontzegd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update* (20 maart 2025) https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf
- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update* (23 juni 2025) [https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-upda](https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps)

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden.

Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten,

journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport zowel doden, arbitraire arrestaties, foltering en mishandeling van leden van de regering of van de Afghaanse verdedigings- en veiligheidstroepen

Dat daarnaast de mensenrechten van terugkeerders riskeren geschonden te worden.

(nrs. 28 en volgende)

Lijfstraffen werden gedocumenteerd op zowel mannen (37) als vrouwen (16) (nr. 30)

De Moraliteitswet werd strenger toegepast:

Nrs. 32 en volgende

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan 11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>.

Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._kindhuwelijken_20250627.pdf

Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asieliinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (...)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen) , Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

*Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves
24 juillet 2025 Droits de l'homme*

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world&regi_id=294833164&segment_id=209827&ser_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(...)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)

Dat tenslotte rekening dient gehouden te worden met de algemene verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met PAKISTAN.

De verzoekende partij meent dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot "schermutselingen" in de grensstreek.

Dozens Dead in Pakistani Airstrike on Kabul – The New York Times

(...)

Why Are Pakistan and Afghanistan Fighting? – The New York Times

(...)

Pakistani-Afghan War Takes Heavy Toll on Civilians – The New York Times

(...)

Pakistan Strikes Afghanistan in 'Open War' Against Taliban Government

(...)

Pakistan Warns Taliban after Deadly Bannu police post attack

(...)

Dat verzoeker meent dat deze bijzondere onveiligheid waarvan steeds meer burgers het slachtoffer worden minstens subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er door geen enkele internationaal erkende organisatie, NGO dan wel overheid nog een rapport werd opgesteld van recente datum, na de machtsovername van de taliban, over de veiligheidssituatie en de toestand ter plaatse in Afghanistan. Hij meent dat verweerder verwijst naar oudere stukken.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. De bronnen worden vermeld onder punt 3.1. en tonen aan dat er wel degelijk na de machtsovername van de taliban nog (recente) rapporten werden gepubliceerd.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van oud artikel 48/3 als op grond van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert in zijn eerste middel niet op welke wijze (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging door zijn paternale ooms omdat hij zich bij de taliban had aangesloten, door de taliban omdat hij de strijd heeft verlaten, door Daesh omdat hij tegen hen heeft gevochten en door de familie en de dorpsleden van Q.H. omdat de familieleden van Q.H. hem verwijten Q.H. te hebben gerekruteerd voor de taliban. Verzoeker stelt dat de taliban na zijn vertrek twee dreigbrieven hebben bezorgd en twee keer bij zijn huis zijn langs geweest om hem te zoeken.

4.7.1.2. Waar verzoeker betoogt dat zijn asielaanvraag manifest ontvankelijk is en diende te worden overgemaakt aan de commissaris-generaal om vervolgens te handelen als naar recht, wijst de Raad erop dat verzoekers asielaanvraag daadwerkelijk aan het CGVS werd overgemaakt, met name op 6 december 2022, waarna verzoeker er op 24 juni 2024 en op 29 juli 2024 werd gehoord en verweerder op 24 januari 2025 de thans bestreden beslissing nam.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zeer algemeen wijst op de “specifieke toestand in Irak”, kan de Raad slechts vaststellen dat dit een materiële vergissing betreft. Doorheen de procedure heeft verzoeker nergens verwezen naar de specifieke toestand in of enige banden met Irak. Hij licht ook niet toe op welke wijze rekening zou moeten worden gehouden met de specifieke toestand in Irak.

Verzoeker gaf aan de Afghaanse nationaliteit te hebben en om de redenen, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.1., in Afghanistan vervolging te vrezen.

4.7.1.3. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoekers advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 25 juli 2022 dat u geboren bent op 29 juli 2005 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en leeftijd. Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 3 augustus 2022, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd is (Federale overheidsdienst justitie, 28/08/2022). De vaststelling, dat u initieel de

Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw paternale ooms gezien uw aansluiting bij de taliban, vreest u de taliban gezien u de strijd verlaten heeft, en vreest u Daesh daar u tegen hen gevochten heeft. Daarnaast beschuldigde de familie van Q.H. (...) u ervan hem gerekruteerd te hebben. Zijn familie en hun dorp waren dan ook op zoek naar u. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Er dient immers te worden vastgesteld dat het geheel aan uw beweringen wordt gekenmerkt door een fundamenteel gebrek aan aannemelijkheid, alsook kunnen verscheidene doorslaggevende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen worden vastgesteld, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door u aangebrachte asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient het CGVS te benadrukken dat de door u geschetste zogenaamde rekrutering door de taliban, geenszins als geloofwaardig naar voren komt. Zo bent u vooreerst amper in staat om informatie te verschaffen over de persoon Q.H. (...), die u probeerde te rekruteren. Zo komt u niet verder dan het feit dat hij van de wijk Sange Naweshta in Kabul afkomstig was en dat hij groter en breder was dan u, waardoor u zijn leeftijd schat rond de 27 of 28 jaar (CGVS1, p.17; CGVS2, p.3). Gevraagd naar een eventuele vrouw en kinderen, gaf u aan dat hij ongehuwd was, maar baseert u zich eerder op veronderstellingen, daar Q.H. (...) hier zelf nooit over gesproken heeft (CGVS2, p.3). U baseert zich daarbij op het gegeven dat de meesten die het pad van de jihad kiezen meestal alleenstaande jonge mannen zijn. Wat betreft zijn familie heeft u geen enkele informatie, terwijl u wel aangeeft deze familie te vrezen. Zo meent u dat zij u ervan beschuldigen Q.H. (...) gerekruteerd te hebben voor de taliban (CGVS1, p.15, 17). Wie van de familie u zou beschuldigen of wat hun namen zouden zijn, daar heeft u echter geen flauw benul van. Dat u niet in staat bent ook maar enige concrete informatie over deze familie aan te reiken, strookt dan ook geenszins met de door u voorgespiegelde vrees voor vervolging. Uw verklaringen inzake de persoon Q.H. (...) blijven dan ook zeer vaag en algemeen, en missen enige doorleefdheid. Indien deze persoon u werkelijk probeerde te overtuigen u aan te sluiten bij de taliban, en u vervolgens een zodanig compleet vertrouwen in hem had dat u het veilige Kabul wenste te verlaten voor een leven in de bergen met de taliban, is het allerm minst aannemelijk dat u geen verdere informatie over deze persoon zou hebben. Er kan van u, die op het ogenblik waarop deze feiten zich voordeden reeds meerderjarig was, redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet nadien de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft, in casu quod non. Uw ontoereikende kennis doet dan ook reeds ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder kan ook de manier van rekrutering, zoals u deze voorstelt, allerm minst overtuigen. Er dient op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024/11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de taliban ten tijde van het conflict met de voormalige regering zelden gebruik maakte van (gedwongen) rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's werd georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten waren die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban. Dat de taliban, in uw geval vertegenwoordigd door Q.H. (...), bijgevolg de moeite zouden doen om u individueel te komen overtuigen om u aan te sluiten, strookt dan ook geenszins met de objectieve informatie voorhanden en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daar komt nog bij dat het allerm minst aannemelijk is dat een qari van de taliban in Kart-e-Now, een wijk in het hart van de stad Kabul, over jihad zou komen praten tegen iemand die hij amper kent, en wiens familie dermate overheidsgezind en progressief bleek te zijn. U haalde immers aan dat uw paternale ooms hogere functies uitoefenden bij het leger, dat uw zus L. (...) werkte als arts en dat uw zus F. (...) les gaf aan de school voor lerarenopleiding (CGVS1, p.8-9). Dat u derhalve uitgekozen zou worden, houdt geen

steek. Gevraagd waarom de qari u zou uitkiezen, haalde u aan omdat u de plaatselijke kleermaker was en hij een link probeerde te vinden om dichtbij u te staan (CGVS1, p.18). Deze verklaring is echter allesbehalve afdoende, daar niet kan ingezien worden waarom louter uw beroep als kleermaker van u een geschikte kandidaat zou maken. Verder zei u dat de qari door de gesprekken meer te weten kwam over uw verleden bij de madrassa waardoor hij de mogelijkheid om u te overtuigen hoog inschatte (CGVS1, p.18). Dat u echter in het verleden lessen volgde in de madrassa, maakt van u evenmin een geschikte kandidaat om u te overtuigen. In Afghanistan is het immers allesbehalve ongewoon dat jongens een tijdlang religieuze lessen volgen in de madrassa. Dit betekent echter allerm minst dat eenieder religieuze ideologieën zou aanhangen zoals deze door de taliban worden uitgedragen. Dit des te meer, daar u hierop volgend evenzeer naar school geweest bent en afkomstig bent u uit een progressieve familie, waarvan zoals supra aangehaald zelfs de dochters studeerden en een job uitoefenen. U slaagt er dan ook niet in om op aannemelijke wijze toe te lichten waarom uw profiel enigszins interesse zou kunnen wekken voor een qari van de taliban. Tevens rijmt het risico dat Q.H. (...) neemt door u te benaderen absoluut niet met de eventuele uitkomst van zijn acties, namelijk mogelijks één nieuwe rekrut opstrijken. Dergelijke handelwijze van Q.H. (...) tart dan ook alle verbeelding en kan geenszins overtuigen.

Voorts is het ook opmerkelijk dat Q.H. (...) het enkel op u gemunt had en geen enkele poging ondernam om tegelijk uw broer of uw winkelmedewerker A. (...) te rekruteren. U stelde dat uw broer veel te jong was op dat moment en dat Q.H. (...) hem niets zei uit voorzorg dat uw broer het thuis zou verklappen (CGVS2, p.3). Later spreekt u uzelf echter tegen, daar u aanhaalde dat het allemaal niet zo belangrijk is of men jong of oud is en ook hoe jonger hoe beter omdat deze jonge personen makkelijker te ronselen zijn (CGVS2, p.4). U slaagt er dan ook niet in eenduidige verklaringen af te leggen over de vermeende rekrutering van de taliban. Waar u aanhaalde dat uw broer niet benaderd werd uit voorzorg dat hij thuis niets zou zeggen, dient bemerkt te worden dat Q.H. (...) deze zekerheid bij u evenmin had. Het argument dat u vroeger naar de madrassa ging, raakt zoals supra aangehaald kant noch wal. Zeker daar uw broer op het moment van de vermeende feiten religieuze lessen volgde in de moskee (notities CGVS broer I. (...), p.8). Opnieuw slaagt u er dan ook niet in om de rekrutering van de taliban op een geloofwaardige wijze voor te stellen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u allerm minst doorleefd kunt vertellen over de gesprekken die Q.H. (...) met u voerde om u te overtuigen. Gevraagd naar wat hij vertelde en de details hieromtrent komt u niet verder dan een verwijzing naar volgende elementen: het feit dat ongelovigen het land bezetten en een democratie willen invoeren waardoor geen enkele waarde meer zal gehecht worden aan de Afgaanse principes, dat jihad ieders plicht is om te voeren, de vermelding inzake onderwijs voor vrouwen in de koran en dat u de eerste jaren zou moeten werken om daarna een grote commandant te zijn (CGVS1, p.18-19; CGVS2, p.4). Nogmaals doorgevraagd naar details die u in het bijzonder wisten te overtuigen, blijft u slechts voorgaande zaken herhalen (CGVS1, p.19). Vervolgens werd u wederom de kans geboden om concrete elementen aan te reiken waardoor u overtuigd geraakte, wat u aansprak of welke dingen u goed vond. U stelde louter dat u alles wel goed vond. Indien de qari echter verschillende weken zo'n twee keer per week langskwam om met u te praten en u te overtuigen van zijn zaak, is het allesbehalve geloofwaardig dat u slechts zo weinig doorleefd hierover kan vertellen. Waar u nog opwierp dat u heel erg jong was en daardoor erg kwetsbaar (CGVS1, p.19; CGVS2, p.4), dient aangestipt te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde wat betreft uw leeftijd. Op 3 augustus 2022 werd immers vastgesteld dat u minstens 23 jaar oud was. Bijgevolg was u op het moment van de vermeende feiten in 2018 reeds 19 jaar oud. De vaststelling dat u er dan ook niet in slaagt om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen inzake het gehele overtuigingsproces door Q.H. (...) doet, te meer gezien uw leeftijd, ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende asielmotieven. Te meer kan verwacht worden dat u, als geschoolde man opgegroeid in een progressieve en overheidsgezinde familie, extra motivatie nodig zou hebben om overtuigd te geraken van het gedachtengoed van de taliban, en bijgevolg des te meer details zou te horen hebben gekregen van de qari.

Tevens kunnen ook uw gedrag en handelingen inzake deze vermeende rekrutering niet overtuigen. Vooreerst is het compleet onaannemelijk dat deze qari u dergelijke zaken begon te vertellen, waarna u dit louter voor uzelf zou gehouden hebben en dit thuis nooit zou aangehaald hebben. U gevraagd naar uw beweegredenen hiervoor, gaf u aan dat u overtuigd was van wat hij zei (CGVS1, p.19). U geconfronteerd met het feit dat u bij het eerste gesprek nog niet overtuigd was, verwees u opnieuw naar uw jonge leeftijd. Uw leeftijd kan echter geenszins verschoning bieden, zie supra. Waar u nog aanhaalde dat het niet evident was om thuis te zeggen dat u jihad ging voeren met Q.H. (...) (CGVS2, p.4), betreft dit evenmin een afdoende verklaring. Dit biedt immers geen enkele verklaring voor uw stilzwijgen na het eerste gesprek. Nogmaals benadrukt het CGVS dat u jarenlang naar school ging en u opgroeide in een progressieve overheidsgezinde familie in Kabul stad, waardoor het uitermate mag verbazen dat u op het moment dat een voor u onbekende persoon een eerste keer komt praten met u over het voeren van jihad voor de taliban hier thuis helemaal niets over zou zeggen. De inhoud van deze gesprekken stond immers haaks op uw mentaliteit en opvoeding. Dat u er niet in slaagt deze situatie verder uit te klaren, ondermijnt verder danig de geloofwaardigheid van deze vermeende rekrutering.

Daarenboven zijn ook uw verklaringen omtrent het verdere door u gestelde gedrag en de houding die u aannam na de zogenaamde rekrutering door de taliban, op geen enkele manier aannemelijk te noemen. Zo is het merkwaardig dat u op basis van enkele gesprekken zodanig gemotiveerd zou geweest zijn dat u uw leven met uw vrij rijke en progressieve familie in Kabul zou opgeven om mee te gaan naar de taliban. Zelfs zo overtuigd dat u bij een eerste telefoontje met uw vader toen u bij de taliban zou geweest zijn, diens vraag om

terug te keren negeerde en hem zelfs tegensprak (CGVS1, p.12). Maar op het moment dat uw familie u met een leugentje terug naar huis lokte, bleef u dan weer gewoonweg ter plaatse en keerde niet terug naar de taliban, waarvan u nochtans op dat moment, zo u beweert, de ideologie helemaal eigen had gemaakt. Deze voorstelling van de feiten overtuigt allerm minst. Het is immers compleet reeds ongeloofwaardig dat u in eerste instantie zodanig van gedachtengoed veranderde en vertrouwde op Q.H. (...) dat u zich aansloot bij de taliban, terwijl u niet veel later thuis bleef en uw winkel terug opstartte en bijgevolg de taliban de rug toekeerde en het vertrouwen van Q.H. (...) compleet schaafde. Zeker daar u merkte dat uw ouders tegen u gelogen hadden, hetgeen u zeer boos maakte. Dat u bijgevolg niet stante pede terugkeerde naar de taliban tart alle verbeelding. Uw handelswijze is dan ook allesbehalve doorleefd en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gehele situatie. Bovendien bent u niet in staat om eenduidige verklaringen af te leggen inzake uw terugkeer van het trainingskamp van de taliban naar Kabul. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u twee maanden verbleef bij de taliban toen u een eerste keer naar huis ging en dat uw vader u kwam halen in Logar (Vragenlijst CGVS). Bovendien sprak u hier met geen woord over de vermeende smoes van uw ouders dat uw moeder ziek geweest zou zijn. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u na 22 dagen naar huis ging en dat Q.H. (...) u naar de hoofdweg bracht waarna u op eigen houtje terugkeerde naar Kabul (CGVS1, p.13). U hiermee geconfronteerd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS bemerkte u dat Q.H. (...) u naar de hoofdweg bracht en dat uw vader u wel kwam halen op de weg, maar dat u niet bedoelde dat uw vader naar Logar kwam (CGVS2, p.11). Later voegde u dan nog weer toe dat uw vader u wel in Kabul is komen halen. Waar u nog opwierp dat u dergelijk misverstand niet opmerkte toen u uw verklaringen bij de DVZ vertaalde met uw gsm, dient te worden toegevoegd dat geen afdoende verklaring kan bieden, daar u wel degelijk andere gedetailleerde opmerkingen en/of correcties aanbracht bij uw gedane verklaringen op de DVZ en klaar en duidelijk stelde geen verdere opmerkingen meer te hebben (CGVS1, p.3). Dergelijke frappante tegenstrijdigheden omtrent essentiële aspecten, met name de tijdsaanduiding, de aan- of afwezigheid van personen op uw reisroute en de reden van uw terugkeer naar huis, doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts stelt u de feiten omtrent uw achteloos verbroken belofte naar Q.H. (...) en de taliban toe, en uw handelingen als nam u vervolgens uw oude leven zonder ook maar enige voorzorgsmaatregel weer op en opende u opnieuw zonder meer uw winkel alsof er zowaar niets aan de hand was, wel erg naïef voor. U hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat u niet weggelopen was uit het trainingskamp en dat u niet zo lang weg was (CGVS2, p.12-13). Deze redenering houdt echter geen steek daar u besloot in Kabul te blijven en bijgevolg niet gehoorzaamde en uw belofte verbrak, hetgeen u ook meegedeeld werd (CGVS2, p.13). Daarenboven werden wel degelijk afspraken gemaakt bij uw vertrek uit het trainingskamp. Zo zou u na twee, drie, vier of vijf dagen terugkomen (CGVS2, p.12). Opnieuw bleef u herhalen dat u slechts één maand thuis bleef en niet drie of vier maanden (CGVS2, p.13). Dit biedt echter geen enkele verschoning. Het feit dat u en uw familie geen graten leken te zien in het feit dat u zonder voorzorgen vrolijk uw leven verder zou zetten, is allerm minst aannemelijk. Overigens is het ook vrij opmerkelijk dat Q.H. (...) nogmaals durfde opduiken in Kabul om u opnieuw te overtuigen en mee te nemen. Uw familie was ondertussen immers op de hoogte van uw aansluiting bij de taliban en moet dan ook ongetwijfeld op hun hoede zijn geweest. Bijgevolg kon de komst van de qari evengoed zijn einde betekenen. Dat de qari op zijn eentje opnieuw naar uw winkel kwam, kan dan ook op weinig geloof rekenen.

Het feit dat u vervolgens opnieuw draaide met de wind en zonder enig tegenstribbelen terug meeging naar de taliban, kan niet overtuigen. U bleef immers in Kabul voor uw ouders en het risico gezien uw paternale ooms die voor de overheid werkten, maar u gaat vervolgens terug naar de taliban waardoor u datzelfde risico louter doet toenemen. U gaf aan dat u anderzijds niet wilde dat Q.H. (...) zijn vertrouwen zou kwijtraken en dat de taliban konden denken dat u informatie zou doorgeven, hetgeen ook een risico zou inhouden (CGVS2, p.13). Dit strookt echter op geen enkele manier met de beslissing om in eerste instantie überhaupt terug in Kabul te blijven, daar deze elementen toen reeds aanwezig waren. U slaagt er dan ook niet in om u gehele rekrutering, aansluiting en gedachtenproces geloofwaardig voor te stellen. Dat u eerst zodanig overtuigd geraakte van het gedachtengoed van de taliban dat u uw familie en leven in Kabul achterliet voor een training bij de taliban, maar vervolgens bij een terugkeer naar Kabul toch dit gedachtengoed volledig achter u liet en uw leven er verder zetten met alle risico's van dien, om vervolgens toch na één bezoekje van de qari opnieuw voldoende overtuigd te zijn en opnieuw uw hele leven achter te laten en terug te keren naar uw training bij de taliban, is allerm minst aannemelijk. Hoe u draait met de wind alsof het niets is, rijmt geenszins met de indoctrinatie die komt kijken bij een rekrutering door en overstap naar de taliban. Zeker bij een opgeleide meerderjarige persoon als u.

Daar komt nog bij dat u bij uw terugkeer naar de taliban plots zowaar zonder blinddoek helemaal tot het trainingskamp zou zijn gebracht, hetgeen de wenkbrouwen ten zeerste doet fronsen. Dat u nu weer volledig in vertrouwen werd genomen, in die mate dat ze hun locatie zouden blootleggen, terwijl u eigenlijk net hun vertrouwen geschaad had en uw belofte verbrak door niet onmiddellijk terug te keren, tart alle verbeelding. U gaf eerder aan dat jullie geblinddoekt werden, omdat iemand nooit 100% te vertrouwen is en er mensen kwamen van overal (CGVS2, p.6). Dat u bijgevolg na het schaden van hun vertrouwen, plots toch compleet vertrouwen werd toegekend, is niet geloofwaardig. Voorts is het ten zeerste merkwaardig dat u wat betreft de locatie van het trainingskamp niet verder komt dat de regio Zargun Shar in de provincie Logar. U heeft geen idee waar in Logar het gelegen is en gevraagd naar het district antwoordde u "het zou kunnen dat het in het

district Musai ligt" (CGVS2, p.6). Echter werd geen district teruggevonden in de provincie Logar met de naam Musai (zie administratief dossier). Nochtans reisde u verschillende keren op en af tussen Kabul en deze locatie in Logar. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u deze locatie niet meer in detail kunt situeren. Ook gevraagd naar de dorpen in de buurt van het trainingskamp bent u niet in staat om ook maar één dorp te benoemen en stelt u dat ze daar niets over zeiden en u zich louter moest bezighouden met wat ze van u vroegen (CGVS2, p.7). Niettemin ging u wel voor meerdere weken eten verzamelen in deze dorpen (CGVS2, p.8). Dat u bijgevolg op geen enkel moment zou geweten hebben waar u zich bevond of in welke dorpen u langsging bij de huizen, oogt allerm minst aannemelijk. Opnieuw slaagt u er niet in om essentiële elementen inzake uw asielrelaas doorleefd en plausibel voor te stellen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder danig ondermijnt.

Verder houdt het geen steek dat u niet zou stilgestaan hebben bij het feit dat u zou moeten vechten met de taliban. U haalde aan dat men niets vertelde over gevechten en dat u zich als eerste zou teruggetrokken hebben indien ze er wel over gesproken zouden hebben (CGVS2, p.9). Indien u zich echter engageerde voor het voeren van een jihad tegen de buitenlanders, vrijwillig meeging naar een trainingskamp van de taliban en ter plaatse verschillende wapens leerde hanteren en gevechtstechnieken aangeleerd kreeg, is het weinig geloofwaardig dat u er geen rekening mee zou gehouden hebben dat u wel eens zou moeten mee vechten met de taliban. Bovendien werd u niet onmiddellijk een positie als commandant beloofd, en zou u in tussentijd wel zo'n twee a drie jaar moeten werken bij de taliban (CGVS1, p.18). Uw vooropgestelde onwetendheid kan dan ook allesbehalve overtuigen. Uw verklaringen inzake uw terugtrekking indien u van geweld zou weten, strookt ook niet met uw verdere handelingen. Zo zou u naar Zawa gestuurd zijn om er te gaan vechten en besloot u slechts na de dood van Q.H. (...), hetgeen plaatsvond na acht dagen van gevecht, om u uit de voeten te maken (CGVS2, p.15). Gevraagd waarom u niet eerder vertrok, gaf u aan dat u toen dat idee nog niet had, daar u op dat moment nog niet veel doden, geweld en bloed gezien had (CGVS2, p.17). Later was dit wel het geval en daarbij was de dood van Q.H. (...) de druppel. Ook het feit dat leden van Daesh moslims bleken te zijn en u hen op een andere manier leerde kennen dan hoe de taliban hen hadden voorgesteld, deed u nadenken over de strijd (CGVS2, p.16). Dit alles doet echter de wenkbrauwen fronsen. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat u omtrent Daesh voordien nooit geweten zou hebben dat zij moslims waren. Als opgeleid persoon is het niet onlogisch te verwachten dat u reeds over de aanwezigheid van Daesh in Afghanistan zou gehoord hebben, wie ze zijn en wat hun bedoelingen waren. Ten tweede is het opmerkelijk dat u tot acht dagen zou wachten om te vertrekken, terwijl u eigenlijk niet wenste te vechten. Zeker daar u reeds voordien de opportuniteit had om te vluchten op de momenten dat u eten ging ophalen (CGVS2, p.17). Ten derde stelt u de feiten opnieuw weinig doorleefd voor. Enerzijds zou u immers een intense training en indoctrinatie bij de taliban achter de rug gehad hebben, terwijl u anderzijds bij één groot gevecht opnieuw lijkt te draaien met de wind, daar u wenst te vluchten, het gedachtengoed van de taliban alweer in vraag lijkt te stellen en geenszins wraak wenst te nemen voor de dood van Q.H. (...), uw grote vertrouweling. Uw gehele gewaarwording en ontsnapping komen dan ook weinig geloofwaardig over.

Na uw vermeende ontsnapping zou u terug naar huis gekeerd zijn, maar daar werd u verteld te vertrekken gezien uw paternale ooms, die voor de overheid werkten, op de hoogte waren van uw aansluiting bij de taliban (CGVS1, p.15). Toch bleef u hierna nog drie dagen vertoeven in uw huis, waar eveneens uw paternale ooms en hun families woonden (CGVS1, p.8). Al waren uw paternale ooms op dat moment niet in huis aanwezig toch kan niet voorbij gegaan worden aan het risico dat u liep met uw aanwezigheid in huis. Zeker daar u aangaf dat uw ooms u overal aan het zoeken waren (CGVS1, p.8). Het doet dan ook ten zeerste de wenkbrauwen fronsen dat u en uw familie er geen graten in zagen om u nog drie dagen thuis te houden en het blijkbaar niet nodig vonden u reeds elders te laten onderduiken voor uw eigen veiligheid. Dergelijke houding rijmt immers geenszins met uw vermeende aansluiting bij de taliban en de vrees die u hierdoor stelt te koesteren voor uw paternale ooms. Uw verklaringen kunnen met andere woorden geenszins als aannemelijk worden bestempeld. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt danig onder druk te staan.

Daarnaast dient het CGVS nog enkele frappante tegenstrijdigheden op te merken. Ten eerste repte u tijdens de registratie van uw verzoek om internationale geen enkel woord over uw vermeende rekrutering en aansluiting bij de taliban. Hier vermeldde u louter dat u vier paternale ooms had die voor het leger werkten, dat jullie meermaals bedreigd werden door de taliban en dat u samen met twee van uw paternale ooms J. (...) en H.M. (...) het land verliet, maar hen uit het oog verloor in Iran (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). U hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat u op dat moment een zware reis achter de rug had, dat u niet voorbereid was en dat u mentaal niet in orde was. Ook had u het gevoel dat u later nog een gesprek zou krijgen om alles te vertellen (CGVS2, p.19). Waar u in het eerste middel aanvoert dat u de regels omtrent asiel niet kende en meent dat rekening moet worden gehouden met het feit dat u zich in een stresserende en moeilijke situatie bevond, dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht

vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Ook kan ervan uitgegaan worden dat de eerst gedane verklaringen authentiek zijn en dicht bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijk worden aangepast ten gevolge van beïnvloeding van buitenaf. Dat u het essentiële element inzake uw asielmotieven, namelijk de rekrutering door de taliban en uw aansluiting bij hen dan ook niet van meet af aan vermeldde, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af inzake het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Bij de registratie van uw verzoek gaf u aan Afghanistan verlaten te hebben op 18 augustus 2021 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Ook bij de DVZ stelde u drie dagen na de machtsovername vertrokken te zijn (zie Verklaring DVZ, vraag 10 en 33). Op het CGVS vertelde u dan plots dat u reeds eind 2018 met een smokkelaar sprak in Nimruz (CGVS1, p.15), pogingen deed om door te reizen maar teruggestuurd werd en vervolgens, mede door corona, zo'n twee jaar in Nimruz verbleef, om vervolgens op het moment van de machtsovername in Turkije geweest te zijn (CGVS2, p.20). Dergelijke immense discrepantie doet uw geloofwaardigheid ten zeerste kelderen. U hiermee geconfronteerd, blijft u louter volhouden in uw verklaringen dat u voor de machtsovername vertrokken bent (CGVS2, p.19), hetgeen allesbehalve een afdoende opheldering betreft. Opnieuw slaagt u er dan ook niet in om eenduidige verklaringen af te leggen en voor zover het CGVS kan nagaan verbleef u dan ook nog veel langer in Afghanistan dan probeert te poneren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees louter verder onderuit haalt.

Waar u verder verschillende details verschaftte inzake uw training bij de taliban, dient opgemerkt te worden dat dit geen afbreuk doet aan de manifeste ongeloofwaardigheid van uw algehele relaas waarin dergelijke details kaderen. Daarenboven kunnen desbetreffende verklaringen eveneens ingestudeerd zijn en niet gebaseerd op eigen ervaringen. Bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid kent daarbij een doorslaggevend karakter, waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan uw vermeende asielmotieven.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw gehele asielrelaas, kan ook geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld voor de taliban, Daesh, uw paternale oom en de familie van Q.H. (...).

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat er geen vervolging in uw hoofde kan vastgesteld worden gelinkt aan de vermeende profielen van uw paternale ooms bij de toenmalige overheid. Allereerst dient aangestipt te worden dat u bij de registratie van uw verzoek sprak over vier paternale ooms die voor het leger werkten en specifiek hun namen opnoemde (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op het CGVS sprak u slechts over drie paternale ooms en repte u geen woord meer over de persoon F. (...) (CGVS1, p.8). Dergelijke tegenstrijdigheid doet reeds de wenkbrauwen fronsen en brengt uw geloofwaardigheid in het gedrang. Voorts legt u geen enkel document voor om de vermeende jobs van uw ooms te staven. Bijgevolg beroept u zich op blote beweringen. Zelfs indien uw paternale ooms voor de overheid werkten, kan geen vrees in uw hoofde hieromtrent worden vastgesteld. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Echter zouden uw paternale ooms voor de machtsovername geen problemen gekend hebben en 'werkten ze toen gewoon normaal' (CGVS1, p.8). Met de machtsovername begonnen ze vervolgens te vrezen voor hun veiligheid en verlieten Afghanistan. U toont dan ook op geen enkele manier aan dat uw ooms zich in een problematische situatie zouden bevinden, noch dat er zich enige vergeldingsacties zouden voorgedaan hebben.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die de ANSF in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van de ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw

hoofde aannemelijk te maken. U haalt evenmin geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie gelinkt aan de profielen van uw ooms. U verwees op geen enkele moment naar enige persoonlijke problemen die u hierdoor zou gekend hebben. Evenmin haalt u elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De foto's van u in uw winkel staven louter het gegeven dat u werkte in een klerenwinkel, hetgeen hier niet betwist wordt. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat u les volgde in de madrassa, in welk verband u een foto neerlegde van uw afstudeerceremonie. Op uw familiefoto's bent u slechts te zien in het gezelschap van personen die u als uw familie bestempelt, niets meer en niets minder. Tenslotte legde u nog twee dreigbrieven voor. Fotokopieën zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt is de authenticiteit bovendien niet gegarandeerd. Dit klemmt des te meer daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

Door louter te betwisten dat zijn verhaal niet coherent dan wel ongeloofwaardig zou zijn en voorts op algemene wijze te stellen dat de elllange beslissing, waarbij getracht wordt hem zoveel mogelijk te discrediteren en wat overtuigend kan worden gebracht af te doen als zijnde weinig doorleefd en derhalve ongeloofwaardig, niet correct is, dat hij zeer adequate verklaringen heeft afgelegd in handen van verweerder gedurende niet minder dan achter uur tijdens twee namiddagen, dat hij zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, niet alleen in een vragenlijst maar ook gedurende twee interviews van niet minder dan vier uur over de problemen die hij heeft in Afghanistan en de terechte vrees wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan, dat het absurd is dat het één en het ander niet naar genoegen van recht zou worden bewezen, dat het niet volstaat om aan te geven dat een verklaring als weinig geloofwaardig zou overkomen om alle argumenten die gegeven worden van tafel te vegen, dat zijn verklaringen wel degelijk consequent en correct zijn, dat verweerder het klaarspeelt om de feiten, zoals door hem weergegeven, op te lijsten om vervolgens lapidair en kort maar niet gemotiveerd aan te geven dat de verklaringen alhoewel uitgebreid, coherent en aantoonbaar, dienen te worden afgewezen als zijnde manifest ongeloofwaardig, weinig overtuigend, vaag en onaannemelijk, dat verweerder eenvoudigweg aanneemt dat zijn verklaringen weinig geloofwaardig zouden zijn en dat de stukken die hij overlegt niet van die aard zijn om hier het één en het ander te wijzigen aan het standpunt van verweerder, dat het gemakkelijk is om beweringen gestaafd aan de hand van stukken, documenten en foto's af te doen als zijnde volatiel, eenzijdig, makkelijk voor te brengen zonder dat er hiervoor een achterliggend onderzoek wordt gedaan, toont verzoeker aan dat hij het oneens met de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.3., waarin wel degelijk op concrete en uitvoerige wijze wordt geduïd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Hij slaagt er met zijn betoog niet in om deze concrete motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin werpt hij er met zijn betoog een ander licht op.

4.7.1.5. Waar verzoeker stelt dat waar hij reeds voor de machtsovername door de taliban in Turkije was en de machtsovername van de taliban dateert van 15 augustus 2021, hij onmogelijk kan aantonen aan welke daden van vervolging hij zou blootstaan in Afghanistan na de machtsovername van de taliban, daar waar hij net voordien het land verlaten had, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat bij de registratie van zijn verzoek hij aangaf Afghanistan verlaten te hebben op 18 augustus 2021, dat hij ook bij de DVZ stelde drie dagen na de machtsovername vertrokken te zijn, dat hij op het CGVS dan plots vertelde dat hij reeds eind 2018 met een smokkelaar sprak in Nimruz, pogingen deed om door te reizen maar teruggestuurd werd en vervolgens, mede door corona, zo'n twee jaar in Nimruz verbleef, om vervolgens op het moment van de machtsovername in Turkije geweest te zijn en dat dergelijke immense discrepantie zijn geloofwaardigheid ten zeerste doet kelderen, dat hem hiermee geconfronteerd, hij louter blijft volhouden in zijn verklaringen dat hij voor de machtsovername vertrokken is, hetgeen allesbehalve een afdoende opheldering betreft, dat hij er opnieuw niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen en dat voor zover kan worden nagegaan, hij dan ook nog veel langer in Afghanistan verbleef dan hij probeert te poneren, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees louter verder onderuit haalt.

Voorts herhaalt de Raad dat er heden voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Deze informatie is ook door verzoeker raadpleegbaar. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk en het kwam dan ook aan verzoeker toe om zijn vluchtrelaas op een coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Verzoeker verklaarde bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor vervolging omwille van zijn profiel van voormalig talib. Daar op grond van de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.3., geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel van voormalig talib, kan ook niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van dit profiel zal blootstaan aan daden van vervolging.

4.7.1.6. Over het motief *"De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De foto's van u in uw winkel staven louter het gegeven dat u werkte in een klerenwinkel, hetgeen hier niet betwist wordt. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat u les volgde in de madrassa, in welk verband u een foto neerlegde van uw afstudeerceremonie. Op uw familiefoto's bent u slechts te zien in het gezelschap van personen die u als uw familie bestempelt, niets meer en niets minder. Tenslotte legde u nog twee dreigbrieven voor. Fotokopieën zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt is de authenticiteit bovendien niet gegarandeerd. Dit klemt des te meer daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is."* stelt verzoeker dat deze vaststelling de facto bijzonder bevreemdend overkomt, daar waar het verwijzen naar het feit dat er documenten die vervalst in de omloop zouden zijn niet maakt dat zijn stukken vals zouden zijn, maar dat het bovendien opmerkelijk is dat verweerder opwerpt dat die stukken wel vals moeten zijn omdat het vluchtverhaal niet coherent of doorleefd lijkt te zijn, zodat er van een geloofwaardig relaas dat wordt ondersteund door stukken geen sprake zou zijn, dat hier een kringredenering wordt georganiseerd waarbij de stukken zouden moeten worden verworpen omdat *prima facie* wordt aangenomen dat het vluchtverhaal niet zou kloppen maar dat het vluchtverhaal zoals het geleverd wordt niet wordt ondersteund aan de hand van stukken waarvan de geloofwaardigheid kan worden weerhouden, dat dit handelen weinig ernstig lijkt, dat verweerder hem verwijt dat hij volatiele verklaringen aflegt maar dat wanneer hij deze verklaringen ondersteunt met stukken deze simpelweg worden afgedaan als zijnde stukken met lage bewijskracht of stukken die door eenieder kunnen worden aangemaakt en mogelijk vals zijn, dat het gemakkelijk is om beweringen gestaafd met stukken, documenten en foto's af te doen als zijnde volatiel, eenzijdig, makkelijk voor te brengen zonder dat hiervoor een achterliggend onderzoek wordt gedaan, dat het onaanvaardbaar is dat alle stukken die door hem worden voorgelegd van tafel worden geveegd omdat het vluchtverhaal weinig doorleefd zou zijn en er veel 'valse stukken' in omloop zijn.

Verzoeker gaat er vooreerst aan voorbij dat niet alle door hem voorgelegde stukken van tafel worden geveegd omdat het vluchtverhaal weinig doorleefd zou zijn en er veel valse stukken in omloop zijn. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de foto's van hem in de winkel louter het gegeven staven dat hij werkte in een klerenwinkel, hetgeen niet wordt betwist, dat evenmin in twijfel wordt getrokken dat hij les volgde in de madrassa, in welk verband hij een foto neerlegde van zijn afstudeerceremonie en dat hij op zijn familiefoto's slechts te zien is in het gezelschap van personen die hij als zijn familie bestempelt, niet meer niet minder. Betreffende de neergelegde dreigbrieven stelt verweerder overigens ook dat het fotokopieën betreffen, die weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn en dat van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt, de authenticiteit bovendien niet gegarandeerd is. Verzoeker betwist deze pertinente motieven niet.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat opgeworpen wordt dat de stukken wel vals moeten zijn omdat het vluchtverhaal niet coherent is en dit een kringredenering is waarbij de stukken zouden moeten worden verworpen omdat *prima facie* wordt aangenomen dat het vluchtverhaal niet zou kloppen maar dat het vluchtverhaal zoals het geleverd wordt niet wordt ondersteund aan de hand van stukken waarvan de geloofwaardigheid kan worden weerhouden.

Immers blijkt nergens een cirkelredenering nu niet blijkt dat de verklaringen ongeloofwaardig worden geacht omdat ze niet worden ondersteund door geloofwaardige stukken. De ongeloofwaardigheid van verklaringen blijkt daarentegen uit de motieven die aan de beoordeling van de stukken voorafgaat.

Waar verzoeker stelt dat het verwijzen naar het feit dat er vervalste documenten in de omloop zouden zijn niet maakt dat zijn stukken vals zouden zijn, wijst de Raad erop dat de adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de adjunct-commissaris, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden, dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Verzoeker betwist dit niet. Hij brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. De Raad wijst erop dat aan stukken absolute bewijswaarde mag worden ontzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Omwille van deze reden hebben deze documenten dan ook een relatieve bewijswaarde. De dreigbrieven beschikken, te meer gelet op het feit dat dit slechts kopieën betreffen, over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker stelt dat de stukken worden verworpen omdat *prima facie* wordt aangenomen dat het vluchtverhaal niet zou kloppen, gaat hij aldus voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.3., waaruit blijkt dat verweerder op een gedegen, uitvoerige en pertinente wijze heeft gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Gelet op de ondersteunende bewijswaarde van documenten, doen de neergelegde dreigbrieven daar niet anders over denken. Dit geldt des te meer nu de dreigbrieven fotokopieën betreffen, die weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn en van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt de authenticiteit niet gegarandeerd is.

Met zijn betoog weerlegt noch ontkracht verzoeker voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hij slaagt er met zijn betoog evenmin in om op deze motieven een ander licht te werpen.

4.7.1.7. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder via een eenvoudig verzoek om inlichtingen of een bijkomend gehoor zelf bijkomende informatie "*kan*" verzamelen. Het betreft geenszins een verplichting. Verzoeker licht niet toe welke bijkomende informatie hij via een eenvoudig verzoek om inlichting of een bijkomend gehoor had kunnen verschaffen. Met zijn betoog gaat hij er voorts aan voorbij dat het hem toekwam om zijn vluchtrelaas concreet uiteen te zetten en te staven.

Verzoeker toont met voornoemd betoog niet aan dat verweerder *in casu* bepaalde verplichtingen, beginselen of (Europese) bepalingen heeft geschonden.

4.7.1.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, stelt de Raad vast dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU

van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan*

Country Focus, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De Taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afdgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de Taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen,

waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de

overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('Ministry of Communications and Information Technology') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor

personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet

systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaatsen in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*". Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt

tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.2. Waar verzoeker stelt dat verweerder op geen enkele wijze het minste objectieve gegeven aanhoudt dat hij geen problemen zou hebben wanneer hij naar Afghanistan zou terugkeren, dat de paginalange motivering van verweerder niet objectief vast te stellen is, dat de hele motivering van pagina 12 tot en met 15 dan ook puur academisch is en nergens, maar dan ook nergens, objectief wordt ondersteund, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar "*EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, (...) EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, (...) Afghanistan – Country Focus van december 2023, (...) de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, (...) de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, (...) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024 (...)*" om de vaststelling te staven dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven niet volstaat om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Voorts wordt er over verzoekers individuele situatie op pertinente wijze gesteld:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst maakte u of uw advocaat geen gewag van 'verwestering' toen de kans zich voortdeed. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u de vormende jaren van uw leven in Afghanistan hebt doorgebracht, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u er naar school geweest van graad zeven tot en met graad tien, volgde u religieuze lessen in de madrassa en baatte u uw eigen klerenwinkel uit (CGVS1, p.6). U heeft tot op heden contact onderhouden met uw familie en kunt u bij terugkeer rekenen op een familiaal netwerk (CGVS, p.8-10). Daarenboven rijzen grote twijfels over uw vertrekdatum uit Afghanistan, waardoor u evengoed nog een korte periode onder het huidige regime van de taliban geleefd kan hebben. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Ook kunt u zich informeren omtrent de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, via het onderhouden contact met uw familiaal netwerk. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van tweeënhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Ook in België blijft u de Afghaanse cultuur opzoeken. Zo gaat het uitoefenen van uw religie nog steeds goed. U bidt hier, u nam deel aan de ramadan en vierde de 'Eid' (CGVS1, p.4). U communiceert nog steeds in het Pashtou en vertoeft in een Afghaans netwerk (zie administratief dossier). Verder ging u in België naar school en werkt u hier bij V. (...). U haalde nog aan dat u hier kennis maakte met technologie en het moderne aspect van het leven, zich altijd goed probeerde te integreren en probeerde vrienden te maken (CGVS2, p.18). U wilt een normaal leven zoals alle andere mensen hier, zo wilt u de taal leren, werken, op vakantie gaan, uitstappen maken en een gezin stichten. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Een louter verblijf in het Westen en het feit dat u daarbij kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat u de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dat er van u niet kan verwacht worden dat u deze zou opgeven of verbergen. Het loutere gegeven dat u zich in geval van terugkeer in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn.

Wat betreft uw tatoeage dient vooreerst vastgesteld te worden dat u uw tatoeage niet zelf vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud en in dit verband dus zelf geen vrees heeft aangehaald. Dat u een tatoeage hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat u vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stelt de tatoeage op uw arm geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tatoeage betreft abstracte afbeeldingen, die een eerdere tatoeage van een Kalasnikov dient te verbergen. Daarnaast blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u moslim en soenniet bent en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking. U overtuigt niet dat u door deze tatoeage bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban. Daarenboven beschikt u over de mogelijkheid om uw tatoeages in het Afghaanse openbare leven te bedekken met de nodige kledij, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht. Hierbij kan gewezen worden op de voorschriften inzake klederdracht door de taliban. Zij staan immers een traditionele klederdracht voor die lichaamsdelen bedekt houdt. Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tatoeages te laten verwijderen. Door middel van deze tatoeage heeft u geenszins aangetoond dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uit.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Door louter te stellen dat er in de bestreden beslissing bijzonder luchtig wordt gedaan en dat sommige motieven "baarljke nonsens" zijn, weerlegt noch ontkracht verzoeker voornoemde motieven. Evenmin slaagt hij er met dit betoog in een ander licht te werpen op deze motieven.

Waar verzoeker, betreffende zijn tatoeage, betoogt dat verweerder voorbij gaat aan het feit dat het dragen van tattoos in de Islam verboden is, daar waar volgens de doctrine een mens zichzelf niet mag versieren, dat een tattoo een versieringsmiddel is dat al te gemakkelijk kan worden nagegaan, dat het geen motivering in feite of in rechte is om deze opmerking te verwerpen als dat een tattoo kan worden bedekt, dat mededelen dat ze (chirurgisch) kan worden (verwijderd) dat evenmin is, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat hij op basis van deze tatoeage, vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "Afghanistan: Country Guidance" van januari 2023 vermelde EASO COI: "Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsvername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond. Dit hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. De Raad merkt evenwel op dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake was van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Verzoeker, die zelf aangaf "gewoon zomaar" in Afghanistan een tatoeage van een Kalasjnikov op zijn arm te hebben gezet, dat hij jong was en niet wist wat hij precies wou, dat er geen reden was waarom hij specifiek een Kalasjnikov koos en dat het gewoon op dat moment een foute beslissing was (persoonlijk onderhoud CGVS van 24 juni 2024, p. 16), toont niet *in concreto* aan dat zijn tatoeage politiek of religieus geïnspireerd zou zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat uit zijn tatoeage zal worden afgeleid dat hij deze zou hebben laten plaatsen uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Waar verzoeker stelt dat een tattoo een versieringsmiddel is dat al te gemakkelijk kan worden nagegaan, kan niet blijken dat verzoekers tatoeage als een dermate integraal onderdeel van zijn identiteit kan worden beschouwd dat van hem niet zou kunnen verwacht worden dat hij deze zou bedekken of laten verwijderen, noch dat hij niet in staat zou zijn om zich in geval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in om een ander licht te werpen op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing over zijn tatoeage.

4.7.2.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels vier jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 23 juli 2022, *in casu*, vier jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, vier van zijn broers, zijn zussen, paternale tantes en maternale ooms en tantes nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS van 24 juni 2024 p. 8-10). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij om de twee à drie weken contact heeft met zijn in Afghanistan verblijvende vader (persoonlijk onderhoud CGVS van 24 juni 2024, p. 10) bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn en in België te praktiseren zoals hij dat vroeger deed (persoonlijk onderhoud CGVS van 24 juni 2024, p.4).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïdiseerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van vier jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia en de moraliteitswet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdte problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De Raad wijst er nog op dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met

stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker stelt dat het terugleidingsbeleid erin bestaat de uitgewezen asielzoeker terug te sturen op een ‘commerciële’ vlucht naar Afghanistan waar hij zich bij aankomst zal moeten kenbaar maken aan de autoriteiten, dat hij geen paspoort heeft en derhalve hoogstens kan bogen op een laissez-passer, dat de (taliban)grensautoriteiten ongetwijfeld zijn identiteit zullen controleren met alle mogelijke gevolgen vandien, dat hij niet vooruit kan lopen op de gevolgen, dat ook verweerder hiervan geen flauw benul heeft, in weerwil van de zogenaamde goede documentatie op basis waarvan hij meent te kunnen beschikken, dat verweerder geen enkel objectief stuk heeft aangaande wat er gebeurt in Afghanistan met afgewezen asielzoekers die al dan niet vrijwillig terugkeren, dat aannemen dat er geen enkel gevolg zal zijn en hij gewoon toegang tot het land zal krijgen en vrij kan gaan en staan waar hij wil, niet alleen naïef is maar ook ingaat tegen de algemene gekende situatie in Afghanistan in de mate deze naar buiten sijpelt, dat het nergens op slaat dat verweerder stelt dat de taliban zouden oproepen om terug te keren naar Afghanistan en de administratie te zwak zou staan om de terugkeerders op te volgen, dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan, problemen zal kennen en zal worden gecontroleerd door de nieuwe machtshebbers, waarvan hij zelf aangeeft dat hij een eed had onderschreven om met hen te strijden maar hen eigenlijk in de steek heeft gelaten wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Door louter te wijzen op “*de algemene gekende situatie in Afghanistan in de mate deze naar buiten sijpelt*” toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Hij herhaalt weliswaar dat hij een eed had onderschreven om met de taliban te strijden maar hen eigenlijk in de steek heeft gelaten, doch dit vluchtrelaas wordt op grond van de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.3., ongeloofwaardig geacht. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, kan, te meer gelet op wat voorafgaat, niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt.

4.7.2.4. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran

en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker stelt dat het gaat om een academische beoordeling op een gigantische afstand zonder objectieve en aanwijsbare stukken, dat de academische uitleg van verweerder inhoudelijk nergens op slaat, gaat hij eraan voorbij dat voorgaande analyse wel degelijk gebaseerd is op actuele landeninformatie, waarnaar expliciet wordt verwezen, en geenszins op informatie die men “*van horen zeggen*” heeft. Hij toont niet aan dat de gebruikte landeninformatie niet langer correct of actueel zou zijn of niet zou volstaan om voornoemde analyse te maken.

Waar hij stelt dat de volledige toestand in Afghanistan buiten beschouwing wordt gelaten, kan hij niet worden gevolgd. Uit voorgaande analyse blijkt wel degelijk een onderzoek naar de huidige toestand in Afghanistan. Hij licht voorts ook niet concreet toe met welke elementen betreffende de huidige toestand in Afghanistan ten onrechte geen rekening wordt gehouden.

Waar verzoeker aanvoert dat er in het verleden voor de machtsovername van de taliban regelmatig donorconferenties waren en tussenkomst werd gegeven bij de ondersteuning van de extreme armoede, dit sedert de machtsovername niet meer het geval is om reden van de vrees van de donorlanden dat de gelden ter beschikking zouden worden gesteld van het talibanregime en niet van de mensen ter plaatse, waardoor de taliban er minder in slaagt om problemen van socio-economische of humanitaire aard het hoofd te bieden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Betreffende verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen zodat de financiële, medische, economische en sociale infrastructuur op instorten staat, dat het onbetwistbaar is dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken is en zij kampen met grote tekorten en gebrek aan financiering, kan de Raad slechts vaststellen dat dit betoog in dezelfde lijn ligt van de informatie uit de hierboven geciteerde landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en dat verzoeker verder geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat de huidige humanitaire situatie wel veroorzaakt zou zijn door het intentioneel handelen of nalaten te handelen door actoren in de zin van de hogervermelde rechtspraak, laat staan dat verzoeker hierdoor zou gevisieerd zijn en dat bijgevolg verzoeker hiermee niet aantoont dat deze situatie onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit ook niet aan door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar Afghanistan als het “*land van quasi totale anarchie, aanslagen en incidenten*” en te stellen dat er geen terugkeerbeleid is van de Belgische overheid en nauwelijks kan worden overgegaan tot repatriëring van wie dan ook, gelet op het feit dat er geen enkele veiligheidsgarantie is wanneer wie dan ook zou worden teruggestuurd. Hij toont dit evenmin aan door in de aanvullende nota te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het ‘schrikbewind’ van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door louter gewag te maken van de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren en te stellen dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, vier van zijn broers, zussen, paternale tantes en maternale ooms en tantes nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS van 24 juni 2024 p. 8-10). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij om de twee à drie weken contact heeft met zijn in Afghanistan verblijvende vader (persoonlijk onderhoud CGVS van 24 juni 2024, p.10).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig gemotiveerd is nu de toetsing door verweerder aan artikel 3 van het EVRM niet werd gedaan.

De Raad wijst er ter volledigheid op dat de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Ten overvloed wijst de Raad erop dat waar verzoeker nog zou wensen te betogen dat hij een risico loopt in een juridisch vacuüm terecht te komen en veroordeeld te worden tot de illegaliteit, hij dit geenszins concreet aannemelijk maakt. Er blijkt nergens uit – en verzoeker verduidelijkt dit ook geenszins – dat hij in geval van weigering van internationale bescherming doch wanneer vastgesteld zou moeten worden dat een terugkeer naar Afghanistan strijdig is met artikel 3 van het EVRM, geen andere mogelijkheden tot wettig verblijf zou hebben.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen

gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.8. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “*battles*” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “*violence against civilians*” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “*explosions/remote violence*” toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 “*battles*”, 156 “*explosions/remote violence*” en 83 “*violence against civilians*”.

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED

kon 80% van de 467 incidenten “*violence against civilians*” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (‘*Tehreek-e-Taliban*’ (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een 'open oorlog' tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit "*explosions/remote violence*" in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kabul.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Kabul, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Kabul niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Kabul willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Kabul, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie echter geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

Door louter te stellen dat hij geenszins het bewijs zou kunnen leveren van een veiligheidstoestand ter plaatse, daar hij de vlucht heeft moeten nemen met het weinige hebben en houden waarover hij beschikking had in een land waar er nauwelijks informatie over bestaat, laat staan dat de taliban zijn schendingen van de mensenrechten zou toevertrouwen aan het papier en zelfs in dit absurde geval, deze nog zou meegeven aan hem, gaat verzoeker eraan voorbij dat (geactualiseerde) landeninformatie over Afghanistan ook in België beschikbaar is. Zo heeft verweerder in zijn aanvullende nota onder meer gewezen op EUAA, *Afghanistan - Country Focus* van januari 2026 en op EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 27 maart 2026. Gelet op deze algemene en actuele landeninformatie over Afghanistan, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat er door geen enkele internationaal erkende organisatie, NGO dan wel overheid, nog een rapport wordt opgesteld van recente datum na de machtsovername van de taliban. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 4.4.

Daar voorgaande analyse gebaseerd is op actuele landeninformatie, kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de actuele toestand niet werd beoordeeld. Hij toont niet aan dat er in onderhavig geval een noodzaak was om CEDOCA de impact van de huidige veiligheidssituatie en machtsoverdracht “*dieper*” te laten beoordelen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de gemaakte analyse geenszins dat de volledige toestand in Afghanistan buiten beschouwing wordt gelaten. Verzoeker licht niet concreet toe met welke elementen betreffende de actuele toestand in Afghanistan ten onrechte geen rekening wordt gehouden.

Waar verzoeker stelt dat er in de bestreden beslissing alleen maar sprake is van ‘burgerslachtoffer’ en niet wordt gesproken over het lot van leden van de taliban die hun eed hebben gebroken en de vlucht hebben genomen, zoals hij, gaat hij eraan voorbij dat zijn vluchtrelaas op grond van de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.3., ongeloofwaardig wordt geacht, zodat niet blijkt dat er in de bestreden beslissing moest worden onderzocht wat het lot is van leden van de taliban die hun eed hebben gebroken en zijn gevlucht.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.9. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota doet aan het voorgaande niets af. Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij verwijst verder naar zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa en meer specifiek

België en stelt in heel algemene bewoordingen dat de integratie van verzoeker in België een essentieel element is, dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, maar laat opnieuw na een verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker maakt evenmin, gelet op wat voorafgaat, aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.-

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, en te stellen dat IOM niet meewerkt betreffende terugkeerders uit het Westen, SEM zelf toegeeft dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is het niet bestaat en dat de cijfers van UNHCR slechts een zeer kleine portie betreffen van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije die door UNHCR geregistreerd werden en dat daarenboven wel degelijk problemen gerapporteerd werden, alsook dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet kan vergeleken worden met de situatie van permanente terugkeerders, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

Waar verzoeker stelt dat de situatie van terugkeerders met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn problematisch kan zijn, wordt dit niet ontkend. Echter maakt hij aldus, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk zich in een dergelijke situatie te zullen bevinden bij terugkeer.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat IOM niet meewerkt aan een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Ook door te betogen onder verwijzing naar rapporten dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven en dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto* autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijnende armoede en noden in Afghanistan, werpt verzoeker, zoals reeds werd aangehaald, geen ander licht op de gemaakte analyse van de socio-economische situatie, zoals vermeld in punt 4.7.3.1. Evenmin door te wijzen op een aardbeving van 3 november 2025.

Tot slot wijst de Raad erop dat de door verzoeker aangehaalde informatie over de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan geen ander licht werpt op de voorgaande analyse vermeld in punt 4.8.1. die is gebaseerd op de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht in de door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel oud 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

Waar verzoeker stelt dat hij ten onrechte wordt uitgesloten van het vluchtelingenstatuut zoals voorzien in (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens van de subsidiaire beschermingsstatuut conform (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat de motivering zoals ontwikkeld in de bestreden beslissing als enig motief lijkt te hebben hem uit te sluiten van het statuut van vluchteling alsook de uitsluiting van het statuut van subsidiaire beschermingsstatus, kan de Raad slechts vaststellen dat uit voorgaande niet blijkt dat verzoeker wordt "*uitgesloten*" van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus. Daar zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden en gelet op de actuele situatie in Afghanistan en zijn persoonlijke omstandigheden, wordt hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus echter wel 'geweigerd'.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Er blijkt niet, minstens maakt verzoeker niet aannemelijk, dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen in strijd met zijn "*wettelijke opdracht*", met "*de inhoud van het dossier en de algemene gekende feiten*".

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd.

4.12. Waar verzoeker de schending zou aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Verzoeker stelt dat er in geval van een eventuele terugleiding die het gevolg zou kunnen zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten in navolging van de weigering tot erkenning van het statuut, weze het van vluchteling, weze het subsidiaire beschermingsstatus, er sprake zou kunnen zijn van refoulement, wat een schending inhoudt van het non-refoulementbeginsel, daar waar *de facto* geen beleid is van de federale overheid aangaande terugleiding naar Afghanistan, maar gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing en onderhavig arrest geen beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Zijn betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER